

Surm lasub tal kui enneaegne hall,
mis rikub nurme ilusaima lille!*

William Shakespeare, „Romeo ja Julia“

* Tõlkinud Georg Meri.

PROLOOG

Sügis 1990

Oli hilissügisese külm öö, kui nad surnukeha mahajäetud karjääri viskasid. Nad teadsid, et koht on üksildane ja vesi seal väga sügav. Nad ei teadnud aga seda, et neid peetakse silmas.

Kohale jõuti pimeduse varjus, pisut pärast kella kolme öösel – küla servas asuvate majade juurest sõideti üle tühja kruusaplatsi, kuhu jalutajad autod parkisid, ja sealt edasi suurele harimata kogukonnamaale. Tuled kustutatud, jõnksus ja õõtsus auto üle ebaühtlase pinna ning jõudis jalgrajani, mida peagi varjas mõlemalt poolt tihe mets. Pimedus oli paks ja rõske ning ainus valgus paistis puulatvade kohalt.

Mitte miski selles teekonnas ei tundunud varglik. Auto-mootor näis mõirgavat ja vedrustus ägas, kui masin ühelt küljelt teisele vaarus. Kui puud lõppesid ja nähtavale ilmus vett täis karjäär, nad peatusid.

Mida nad aga ei teadnud, oli see, et karjääri ääres peaaegu üleni võsasse kasvanud vanas mahajäetud majas elas ebaseaduslikult üks vana eraklik mees. Vanamees oli parajasti õues, vahtis taevasse ja imetles selle ilu, kui auto kõrgendiku tagant nähtavale ilmus ning seisatas. Vanamees hiilis ettevaatlikult põõsavalli taha ja jäi vaatama. Kohalikud noored, narkarid ja põnevust otsivad paarikesed ilmusid alatasa öösel karjääri

äärde ning vanamehel oli iga kord õnnestunud nad siit minema peletada.

Hetkeks murdis kuu pilvede vahelt läbi just siis, kui autost väljus kaks inimkuju, kes võtsid auto pagasiruumist ühe suure asja ja tassisid selle vee ääres seisva sõudepaadi poole. Esimene ronis paati ning kui teine tõstis pikliku paki talle järele, oli selle kaldumises ja potsatamises midagi sellist, mis pani vanamehe õudusega mõistma, et tegu on surnukehaga.

Üle vee kandus aerude vaikne sulpsumine. Vanamees pani käe suule. Ta teadis, et peaks pilgu kõrvale pöörama, aga ta ei suutnud seda teha. Kui paat karjääri keskele jõudis, katkes aerude sulpsumine. Taas ilmus pilvede vahelt nähtavale kuu-sirp, mis valgustas paadist eemale kanduvaid veeringe.

Vanamees hoidis hinge kinni, vaadates omavahel keskendunult rääkivat kahte inimkuju, kelle hääled kostsid vaikse rütmilise pominana. Seejärel valitses vaikus. Paat õõtsus, kui nad püsti tõusid, ja üks neist oleks peaaegu üle serva lennanud. Siis saadi paat tasakaalu, pakk tõsteti üles ning heideti sulpsatuse ja kettide kolinaga vette. Kuu seilas pilve tagant välja, valgustades eredalt paati ning kohta, kuhu pakk visati ja kust veeringid ägedalt eemale voogasid.

Mees nägi nüüd selgesti kaht inimest paadis ja nende nägusid.

Ta hingas välja. Oli ta ju hinge kinni hoidnud. Käed ka värisesid. Vanamees ei tahtnud probleeme – ta oli kogu elu üritanud probleeme vältida, aga need näisid ta alati üles leidvat. Külmu tuul keerutas üles kuivanud lehti mehe ümber ja ta tundis sõõrmeis teravat kõdi. Veel enne, kui ta jõudis seda takistada, purskus ninast aevastus – see kajas üle vee. Paadis olijad tõstsid pea ja uurisid ärevalt kallast. Ja nägidki siis teda. Vanamees keeras ringi, et jooksu panna, komistas aga puujuure otsa ja kukkus hingetult maha.

Mahajäetud karjääris vee all oli tasane, külm ja väga pime. Surnukeha vajus kiiresti, raskused tirisid seda üha allapoole, kuni see jäi lõpuks pehmes jääkülmas mudas pidama.

Ta lamas seal palju aastaid liikumatult ja segamata, peaaegu rahus. Aga tema kohal kuival maal olid õudused alles algamas.

ESIMENE PEATÜKK

Reede, 28. oktoober 2016

Peainspektor Erika Foster ristas rinnal, koguka päästevesti peal käed, et kaitsta end jäise tuule eest, ja soovis, et oleks paksema mantli selga pannud. Londoni linnapolitsei väike täispuhutav päästepaat loksus üle Hayesi karjääri vee, vedades enda järel kompaktset transponderit, mis skannis sügavuses karjääri põhja. Mahajäetud karjäär oli keset Hayesi kogukonnamaad, mis kujutas endast Suur-Londoni lõunaosasse Hayesi küla naabrusesse jäävat 225 aakri suurust ühiskasutuses olevat metsa- ja nõmmeala.

„Vee sügavus on 23,7 meetrit,” teatas sukeldumist juhtiv seersant Lorna Crozier. Ta kõssitas paadininas ekraani kohal, millel sonari tulemused esitati sinkjaslilla laiguna.

„Nii et otsitava päästmine saab karm olema?” küsis Erika ta hääletooni tajudes.

Lorna noogutas. „Kõik, mis on sügavamal kui kolmkümmend meetrit, on karm. Mu tuukrid võivad üksnes lühikeseks ajaks vee alla jääda. Keskmine tiik või kanal on ju paari meetri sügavune. Isegi Thames on tõusuvee ajal kõigest kümme kuni kaksteist meetrit sügav.”

„Seal all võib olla mis iganes,” lausus konstaabel John McGorry, kes oli Erika kõrvale väikesele plastistmele litsunud.

Erika vaatas ta nooruslikku pilku järgides säbrulist veepinda. Nähtavus ei saanud olla üle paari jala, kaugemal oli näha üksnes musti varje.

„Kas te üritate mulle sülle istuda?” nähvas Erika, kui seersant kummardus ta kohale, et üle serva vette vaadata.

„Vabandage, boss.” Seersant nihutas end naeratades pingil eemale. „Nägin Discovery Channelilt üht saadet. Kas teate, et ookeani põhjast on kaardistatud kõigest viis protsenti? Ookean võtab enda alla seitsekümmend protsenti maakera pinnast, mis tähendab, et kuuskümmend viis protsenti maakerast on *läbi uurimata ...*”

Kahekümne meetri kaugusel veepiiril õõtsus tuules kuivanud pilliroog. Rohusele kaldale oli pargitud suur veoauto ja selle kõrval seadis tugimeeskond sukeldumisvarustust valmis. Oranžid päästevestid olid süngel sügisesel pärastlõunal ainsad värvitäpid. Taamal laiusid hallides-pruunides toonides astelhernes ja kanarbik ning veelgi kaugemal raagus puud. Paat jõudis karjääri lõppu ja aeglustas.

„Keerame ringi,” lausus tüüris istuv noor konstaabel Barker. Ta keeras paadi ringi, et sõita juba kuuendat korda üle vee.

„Mis te arvate, kas seal all elavad kalad või angerjad võiks kasvada, noh, ülisuureks?” küsis John Lorna poole pöördudes, silmad ikka veel elevusest säramas.

„Olen sukeldudes näinud üsnagi suuri mageveevähke. Kuigi sellest karjäärist ei voola vesi kuskile edasi, nii et mis iganes siin ka on, on see siia toodud,” vastas Lorna, üks silm sonariekraanil.

„Minu lapsepõlv möödus Saint Mary Crays ja meie kodu lähedal oli lemmikloomapood, kus müüdi – ülla-üllä – krokodillipoegi ...” John jäi vait ja vaatas Erika poole, kes kergitas kulmu.

John oli alati heatujuline ja jutukas, millega Erika enam-vähem toime tuli. Kuigi Johniga varahommikuse vahetuse veetmisest ei tahtnud ta mõeldagi.

„Me ei otsi krokodilli, John. Me otsime veekindlasse konteinerisse peidetud kümmet kilo heroini.”

John vaatas talle noogutades otsa. „Vabandage, boss.”

Erika heitis pilgu kellale. Aeg lähenes poole neljale.

„Mis kümne kilo tänavahind on?” küsis tüüris istuv konstaabel Barker.

„Neli miljonit naela,” vastas Erika, pilk taas ekraanil, millel sonaripilt muutus.

Barker vilistas. „Eeldan, et see konteiner visati sihilikult vette?”

Erika noogutas. „Jason Tyler – mees, kes meil vahi all on – ootas, et olukord rahuneks, enne kui ta sellele järele tuleb ...”

Ta ei lisanud, et nad saavad meest kõigest südaööni vahi all hoida.

„Kas ta arvas siis tõesti, et saab selle tagasi? Meil on kogunud tuukrid, aga isegi meil on selle ülesleidmisega raskusi,” arutles Lorna.

„Kui kaalul on neli miljonit? Jah, mina usun, et ta kavatses sellele järele tulla,” vastas Erika. „Me loodame pakendilt tema sõrmejäljed leida.”

„Kuidas te teada saite, et ta selle siia viskas?” küsis konstaabel Barker.

„Ta naise käest,” vastas John.

Barker saatis talle pilgu, mida võis mõista üksnes teine mees, ja vilistas.

„Pidage. Siin võib midagi olla, suretage mootor välja,” andis Lorna tillukesele ekraanile lähemale kummardudes käsu.

Lillade toonide keerises helkis väike must asi. Konstaabel Barker lülitas mootori välja ja maad võttis vaikus, mida

katkestas aeglustuva paadi tekitatud veesolin. Barker tõusis püsti ja astus Lorna juurde.

„Skannime ala nelja meetri raadiuses ümber paadi,” lausus Lorna, osutades väikese käega ekraanil paistvale plekile.

„Seega skaala on õige,” nõustus Barker.

„Kas arvate, et see võibki see olla?” küsis Erika lootusrikkalt.

„Võib olla,” vastas Lorna. „Aga võib ka vana külmik olla. Enne ei oska midagi kindlat öelda, kui seal all oleme.”

„Kas te sukeldute täna ise?” küsis Erika, üritades positiivset hoiakut säilitada.

„Mina jään täna kuivale maale. Käisin eile sukeldumas ja meil on taastumisaeg ette nähtud.”

„Kus te eile käisite?” küsis John.

„Rotherhithe’is. Pidime enesetapu sooritanu looduskaitse alal asuvast järvest välja tooma.”

„Vau! Leida sügavalt vee alt surnukeha on vist päris jube?”

Lorna noogutas. „Mina leidsin ta. Kümne jala sügavuselt. Midagi polnud näha, kuni ühtäkki haarasid mu käed pahkludest ja kobades tundsin sääri. Ta seisis põhjas püsti.”

„Jäle. Seisis vee all püsti?” küsis John.

„Seda tuleb ette; see on seotud gaasi koostisega surnukehas ja kõdunemise astmega.”

„See on kindlasti väga põnev. Ma olen politseis olnud kõigest paar aastat ja see on mul esimene kord koos sukeldumismeeskonnaga olla,” pajatas John.

„Me leiame palju kohutavaid asju. Kõige hullem on leida kotitais kutsikaid,” lisas konstaabel Barker.

„Tõprad. Ma olen politseis kakskümmend viis aastat olnud, aga iga päev õpin midagi uut selle kohta, kui väärastunud võivad inimesed olla.” Erika märkas, kuidas teised hetkeks tema poole pöördusid; võis näha, et nad üritasid rehkendada, kui vana ta võiks olla. „Nii et kuidas selle anomaaliaga siis on? Kui

kähku teil õnnestub sinna sukelduda ja see üles tuua?” küsis ta teiste tähelepanu jälle sonaripildile juhtides.

„Arvan, et märgime selle koha poiga ära ja sõidame sellest veel kord üle,” vastas Lorna, liikudes paadi serva, et lasta vette väike oranž poi. Ta viskas raskuse üle serva ja see kadus enda järel peenikest nõöri tõmmates kähku sügavasse mustjasse vette. Nad jätsid märgi hõljuma, konstaabel Barker käivitas uuesti mootori ja nad sõitsid taas üle vee.

Ligikaudu tund aega hiljem olid nad kogu karjääri pinna katnud ja täheldanud kolme võimalikku anomaaliat. Erika ja John olid tulnud kaldale end soojendama. Oktoobrikuu lõpu päev hämardus, kui nad kõssitasid tuukrite bussi kõrval, käes topsid kuuma teega. Nii nad seal vaatasid, kuidas tuukrid oma tööd teevad.

Lorna seisis kaldal ja hoidis köiest kinni. See jooksis vette ja sealt karjääri põhja mööda edasi ning ilmus kaldast kahekümne jala kaugusel pinnale. Paat, milles istus konstaabel Barker, kes hoidis köie teist otsa pingul, oli ankurdatud esimese markerpoi kõrvale. Hetkest, mil kaks tuukrit olid vette läinud, oli möödas kümme minutit. Nad alustasid köie vastasotstest ja otsisid läbi karjääri põhja ning pidid keskel kokku saama. Lorna kõrval kükitas üks teine tuukrite meeskonna liige portfelliguuruse väikese kommunikatsiooniseadme kohal. Erika kuulis tuukrite häält, kelle maskide alla olid paigutatud raadiosaatjad.

„Nähtavust pole, veel mitte midagi ... Varsti saame vist keskel kokku ...” kostis raadiost metalne hääl.

Erika tõmbas e-sigaretist närviliselt mahvi, punane leedtuluke selle otsas kumamas. Ta hingas pahvaku valget auru välja.

Kolm kuud oli möödas ajast, mil ta Bromley politseijaoskonda üle viidi – ta üritas seal ikka veel oma kohta leida ja uue tiimiga kohaneda. Ta oli kõigest paari miili kaugusel eelmisest töökohast Londoni lõunaosas asuva Lewishami politseis, aga hakkas juba vaikselt harjuma selle tohutu vahega, mis kaasnes paari miiliga, mis eraldas Londoni eeslinna ja Kenti krahvkonda.

Erika vaatas Johni poole, kes seisis kahekümne jardi kaugusel ja rääkis telefoniga; John naeratas rääkides. Ta helistas igal võimalusel oma tüdrukule. Hetk hiljem lõpetas ta kõne ja tuli tagasi.

„Kas tuukrid otsivad ikka veel?” küsis ta.

Erika noogutas. „Uudiste puudumine on hea uudis ... Aga kui peaksin selle väikse tööpru vabadusse laskma ...”

Kõnealune tõbras oli Jason Tyler, väikese kaliibriga narkodiiler, kes oli tõusnud suure kiiruga Londoni lõunaosa ja Kenti krahvkonna piirialal narkokaubanduse võrgustikku kontrollima.

„Hoidke kõis pinges, läheb lõdvaks ...” kostis raadiosaatjast tuukri hääl.

„Boss?” küsis John kohmetult.

„Jah?”

„Rääkisin telefonis oma tüdruku Monicaga ... Ta ... me tahtsime kutsuda teid õhtust sööma.”

Erika vaatas korra Johni poole ja pööras pilgu uuesti Lornale, kes tõmbas jalgu kaldal tugevamalt maha surudes kõie pingumale. „Mida?” vastas Erika.

„Olen teist Monicale palju rääkinud ... Loomulikult head. Sellest ajast saadik, kui olen teiega koos töötanud, olen nii palju õppinud; te olete töö palju huvitavamaks teinud. Olete tekitanud minus tahtmise saada paremaks uurijaks ... Igatahes tahaks Monica teha teile oma lasanjet. See on tõesti hea. Ja ma

ei ütle seda üksnes sellepärast, et ta on minu tüdruk. See on tegelikult ka ...” Ta jäi vait.

Erika vahtis kaldal seisva Lorna ja vee peal oleva paadi vahele jäävat kahekümne jala pikkust vahemaad. Valgus hääbus kiiresti. Ta arvutas, et tuukrid peaksid kohe keskel kokku saama, aga kui see juhtub, tähendab see, et nad ei leidnud midagi.

„Mis te siis arvate, boss?”

„John, meil on praegu käsil mahukas juurdlus,” nähvas Erika.

„Ma ei pidanud silmas tänast õhtut. Mõnel teisel päeval ehk? Monica tahaks teiega tuttavaks saada. Ja meil pole midagi selle vastu, kui tahaksite kellegi kaasa kutsuda. Kas härra Foster on ka olemas?”

Erika pöördus Johni poole. Viimasel paaril aastal oli ta kuulnud politseis enda kohta ringlevaid kuulujutte, nii oli ta üllatunud, et John polnud neid kuulnud. Ta tahtis vastata, ent kaldal ootav tugimeeskond lasi kuuldavale hüüatuse.

Nad ruttasid kähku Lorna ja ta kommunikatsiooniseadme kohale kummardunud kolleegi juurde. Üks tuuker ütles: „Muda all on midagi ... Mul on vaja selle kättesaamiseks abi ... Kui palju mul aega on?” kõlas külmas õhus metalne hääl, millele lisandus interferents – Erika taipas, et tegu on tuukri respiraatorist eralduvate mullidega; samal ajal vastas kaldal viibiv kolleeg kolmekümne jala sügavuses olevale tuukrile.

Lorna pöördus Erika poole: „Usun, et leidsimegi selle üles. Suure tõenäosusega on see just see, mida me otsime.”

TEINE PEATÜKK

Pimeduse saabudes langes temperatuur vee ääres järsult. Erika ja John tammusid tugimasinatest kumavas valgussõõris edasitagasi. Puud nende taga olid mattunud pimedusse, mis näis neile kõigile peale suruvat.

Üks märjas sukeldumiskostüümis tuuker ilmus lõpuks karjääri järsule kaldale, kaasas midagi, mis nägi välja suure mudase plastkohvri moodi. Erika ja John läksid teistele appi, et ta kuivale maale aidata. John asus kasti kandvat tuukrit väikese digivideo-kaameraga filmima. Kast pandi rohusel kaldal kilelinale. Teised astusid eemale, et John saaks puutumata kastist mõne foto teha.

„Olgu, boss,” ütles ta. „Hakkan filmima.”

Erika tõmbas latekskindad kätte. Poldilõikur käes, põlvitas ta kasti ette maha ja uuris seda.

„Mõlemal pool sanga on lukkudel tabalukkudega suletud kinnitused ja kastil on ka surveventiil,” lausus ta, osutades mudaga kaetud nupule käepideme all. Ta lõikas mõlemad lukud poldilõikuriga läbi. John filmis seda. Videokaamerast kumavas valguses seisvad tuukrid vaatasid pisut eemal olles pealt.

Erika keeras ettevaatlikult surveventiili, millele järgnes sissev heli. Ta avas mõlemad lukud ja tõstis kaane. Videokaamera valguses paistsid kastis roosakashalli pulbriga täidetud korralkud pakirivid.

Erika süda hüppas seda nähes rõõmust.

„Heroin, mille väärtus tänaval on neli miljonit naela,” lausus ta.

„Kohutav, aga ma ei saa sellelt silmi,” pomises John, kumardudes lähemale, et võtta videole kasti sisu.

„Suur tänu kõigile,” sõnas Erika, pöördudes poolringis seisvate tuukrite poole. Talle vaatasid vastu väsinud, aga naeratavad näod.

Kommunikatsiooniseadmest kostis ragin: üks tuuker oli ikka veel vee all. Lorna läks temaga rääkima.

Erika sulges hoolikalt kasti kaane.

„Hästi, John, helista jaoskonda. See tuleb siit turvaliselt ära viia ja ütle komissar Yale'ile, et kohe, kui oleme jaoskonda jõudnud, peavad sõrmejälgede spetsid selle põhjalikult käsile võtma. Me ei lase seda silmist enne, kui see on turvaliselt luku ja riivi taga. Selge?”

„Jah, boss.”

„Ja too mulle autost üks suur asitõendikott.”

John läks korraldust täitma ning Erika ajas end püsti ja vahetis kasti.

„Nüüd, Jason Tyler, oled sa mul peos,” pomises ta. „Sa oled mul käes ja lähed pikaks ajaks istuma.”

„Peainspektor Foster,” ütles Lorna kommunikatsiooniseadme juurest Erika poole tulles. „Tuuker, kes kontrollis veel kord ala üle, leidis veel midagi.”

Veerand tundi hiljem oli Erika pannud plastist heroiinikasti asitõendikotti ning John oli videokaameraga tagasi ja filmis veest väljuvat tuukrit, kes hoidis kätel midagi tumedat ja vormitut. Tuuker asetas selle maha laotatud puhtale kilelinale. Mudase kilepuntra ümber oli seotud peenike kett ning selle külge oli kinnitatud raskusteks midagi, mis nägid hantlite moodi välja. Kokku murdunud pakk oli vaevu viie jala pikkune. Kile oli vana ja rabe ning näis pleekinud.

„See leiti plastkastist nelja jala kauguselt, osaliselt karjääri põhjast muda seest,” teatas Lorna.

„Pakk pole raske. Selle sees on midagi väikest; ma tunnen, et seal on midagi,” ütles tuuker.

Ta pani selle kilelinale ja maad võttis vaikus, mida katkestas üksnes taamal tuules õõtsuvate okste ragin.

Erika tundis sisimas jäist hirmu. Ta astus vaikust katkestades lähemale.

„Ulatage mulle palun uuesti poldilõikur.”

Ta pistis selle kaenla alla, pani kätte puhtad latekskindad ja lõikas ettevaatlikult läbi roostes keti, mis oli küll peenike, kuid keerdus. Kile oli nii rabe, et oli jäigaks muutunud ja krabises, kui ta keti lahti keris; paki seest voolas rohule vesi.

Külmast hoolimata tajus Erika, et ta higistab. Kile oli mitmekihiline ja mitu korda kokku mässitud; seda lahti harutades mõtles ta, et mis iganes selle sees ka on, see on väike. Tunda oli üksnes läppunud ja pisut ebameeldivat vee lõhna, mis pani Erika peas häirekellad helisema.

Tõstmas viimast kilekihti, märkas Erika, et kõik ta ümber on ääretult vaiksed. Ka ta ise oli hingamise unustanud. Erika hingas sügavalt sisse ja tõmbas viimase rabeda kilekihi pealt.

Videokaamera valgustas paki sisu. Seal oli väike skelett: luutükid keset muda. Riietest oli alles kõigest mõni üksik rinnakorvi külge jäänud pruun tükk. Ümber ikka veel vaagnaluu külge kinnituvat selgroo oli tõmmatud roostes pandlaga peenike rihm. Kolju oli keset roiete hunnikut. Kolju küljes oli ikka veel paar juuksesalku.

„Jumal halasta!” ohkas Lorna.

„See on väga väike ... Paistab, nagu oleks see lapse skelett,” lausus Erika vaikselt.

Nad mattusid pimedusse, sest John tuiskas koos videokaameraga eemale, jooksis üle kaldakõrgendiku vee äärde ja oksendas.

KOLMAS PEATÜKK

Kui Erika oma auto juhiistmele vajus, sadas paksu vihma. See trummeldas auto katusel ning ümbritsevate patrullautode ja tuukrite veoauto vilkuvad sinised tuled peegeldusid aknale langevas vihmas.

Patoloogi auto sõitis karjääri äärest esimesena ära. Sinna tõstetud must surnukehakott paistis nii väike. Kuigi Erika oli aastaid politseis teeninud, oli ta praegu väga löödud. Iga kord silmi sulgedes nägi ta tillukest koljut, küljes juuksetutid, ja tühje jõllitavaid silmakoopaid. Ta peas keerlesid küsimused: *Kes küll viskab väikese lapse karjääri? Kas see oli mõne kuritegeliku jõuguga seotud? Aga Hayes on jõukas piirkond, kus kuritegevust on vähe.*

Ta tõmbas käega läbi märgade juuste ja pöördus Johni poole.

„Kas tunnete end paremini?”

„Vabandage, boss. Ma ei tea, miks ma ... Olen surnukehi küllalt näinud ... Isegi verd ei olnud.”

„Pole midagi, John.”

Kui kaks tugimasinat ja heroiinikasti eskortiv auto ära sõitsid, käivitas Erika mootori. Ta pani käigu sisse ja järgnes neile. Sõideti vaikides. Sünge konvoi tuled valgustasid mõlemale poole kruusateed jäävat metsa. Erika tundis kahetsusesööstu, et ei tööta enam Lewisham Row' mõrvajuurdlusosakonnas. Ta töötas nüüd projektimeeskonnas, kelle ülesanne oli võidelda organiseeritud kuritegevusega. See, kuidas väike skelett sattus kolmekümne jala sügavusse jääkülma pimedusse, jääb nüüd mõnele teisele uurijale välja selgitada.

„Me leidsime kasti. See oli täpselt seal, kus pidi Jason Tyleri naise sõnul olema,” lausus John, üritades positiivset nooti hoida.

„On vaja, et sõrmejäljed klapiksid tema omadega, muidu pole meil tema vastu midagi kasutada,” sõnas Erika.

Nad lahkusid kogukonnamaalt ja sõitsid läbi Hayesi. Supermarketi, kalarestorani ja ajalehepoe – mille aknal rippusid lõdvalt kummist *halloøween*’imaskid, silmad tühjad ja ninad groteskselt viltu – akendes särasid tuled.

Erikal ei õnnestunud heroiinikasti leidmise üle võidurõõmu tunda. Ta suutis mõelda üksnes tillukesele skeletile. Selle aja jooksul, mis ta oli politseis teeninud, oli ta juhtinud mitu aastat üksust, mis võitles narkootikumiariga. Üksuste nimetused näisid muutuvat – narkootikumide kesküksus, narkootikumide ja organiseeritud kuritegevusega võitlemise üksus, projektimeeskond –, aga sõda narkootikumidega kestis edasi ning seda ei võidetagi iial. Niipea kui üks varustaja rajalt maha võetakse, on teine kohe valmis tema kohta üle võtma, täites tühimiku veelgi osavamalt ja kavalamalt. Jason Tyler oli tühimiku täitnud ja peagi võtab keegi teine tema koha üle. Täielik nõiarang.

Mõrvaritega oli aga teine lugu – nemad sai kinni võtta ning luku ja riivi taha panna.

Erika ees sõitvad politseiautod jäid Hayesi raudteejaama ees valgusfoori all seisma. Üle tee valgusid vihmavarje kandvad jalakäijad.

Vihm plödistas auto katusel. Erika sulges hetkeks silmad. Taas nägi ta silme ees karjääri kaldal maas väikest skeletti. Tema taga seisev auto andis signaali ja ta avas võpatades silmad.

„Boss, tuli on roheline,” lausus John vaikselt.

Nad sõitsid pikkamööda edasi: eespool olev ringristmik oli ikka veel autosid täis. Erika vaatas autost mööduvaid inimesi, uuris nende nägusid.

Kes see oli? Kes küll midagi sellist teeks? mõtles ta. Ma tahan su leida. Ma leian su üles. Ma tahan su trellide taha saata ja võtme ära visata ...

Tema taga seisev auto andis kaks korda signaali. Erika märkas, et autod liikusid edasi.

„Te küsisite ennist, kas ma olen abielus,” alustas Erika.

„Tahtsin lihtsalt teada, kas sooviksite õhtusöögile kellegagi koos tulla ...”

„Minu abikaasa töötas politseis. Ta sai kahe ja poole aasta eest narkoreidi ajal surma.”

„Kurat. Seda ma ei teadnud. Ma poleks siis midagi öelnud ... Andke andeks.”

„Pole midagi. Arvasin, et see on kõigile teada.”

„Mina ei tunne kuulujuttude vastu erilist huvi. Ja teie olete endiselt õhtusöögile oodatud. Ma mõtlen seda päris tõsiselt. Monica lasanje on väga hea.”

Erika naeratas. „Tänan. Vast ehk siis, kui see kõik on möödas.”

John noogutas. „Skelett ... see on väikese lapse oma, eks?” küsis ta vaikselt.

Erika noogutas. Kui nad ringristmikule lähenesid, keeras patoloogi auto sealt paremale. Nad vaatasid, kuidas see eemaldus ja majade vahele kadus. Heroiini sõidutav auto ja selle saateauto keerasid vasakule ning Erika järgnes neile vastu tahtmist.

Bromley politseijaoskond oli tänapäevane kolmekorruseline telliskivihoone, mis asus Bromley High Streeti lõpus rongijaama vastas. Kell oli pisut seitse läbi ja reisijad astusid kiirel sammul Bromley Southi raudteejaama varikatuse all: paduvihm ja saabuv nädalavahetus lisasid nende sammudele kiirust. Esimesed reedeõhtused napsitajad liikusid vastassuunas. Tüdrukud

hoidsid nappe jopesid pea kohal, püüdes veelgi napimaid kleite vihma eest kaitsta, ning triiksärke ja viigipükse kandvad poisid hoidsid pea kohal tasuta jagatud ajalehte Evening Standard.

Erika sõitis heroiinikasti saatvate, ikka veel siniseid tule- sid vilgutavate patrullautode järel jaoskonnast mööda ja pööras selle tagant maa-alusesse garaaži.

Bromley politseijaoskonna esimesel korrusel oli patrull- politsei osakond ning koridor oli täis öisesse vahetusse saa- buvaid töötajaid, kelle näod olid mõtlikud ja sünged, kui nad mõtlesid eesootavale ööle, mis toob kaasa tegelemise alkoholi pruukinud alaealistega. Erika boss, komissar Yale, tuli Erikale, Johnile ja heroiinikasti saatvale kuuele patrullpolitseinikule vastu peatrepile, mis viis kriminaaljuurdluse osakonda. Koos sammuti trepist üles. Tal olid turris paksud punased juuksed ja punetav nägu ning ta nägi alati välja nii, nagu oleks ta riietesse pressitud – munder oli ta koguka keha jaoks liiga kitsas.

„Tubli töö, Erika,“ kiitis ta, saates kilekotti pandud kastile särava pilgu. „Sõrmejäljeekspertid ootavad üleval.“

„Söör, me leidsime peale kasti ka ...“ alustas Erika.

Yale'i kulm läks kortsu. „Inimjäänused. Jah. Kannatame sellest rääkimisega.“

„Söör. Skelett oli mässitud kilesse. See oli lapse skel...“

„Erika, me oleme otsustavas faasis, keskenduge palun sellele.“

Nad jõudsid uksele, mille taga ootas erariides politseinik; mehe silmad löid kilesse pakitud kasti kandvaid patrullpolit- seinikke nähes särama.

„Siin see siis on. Vaatame, kas saame sellelt mõne sõrme- jälje, mis klapib Jason Tyleri omaga!“ lausus komissar Yale. Ta tõmbas varruka üles, et heita pilk randmekarvadesse peidetud kellale, ja lisas: „Meil on aega kuni kella 8.30-ni homme hom- mikul. Seda pole just palju, nii et asume tööle!“

NELJAS PEATÜKK

Õöl vastu laupäeva kell üks, kui ühelt herooinipakilt leiti Jason Tyleri sõrmejäljed, tundsid kõik kergendust ja elevust.

Erika tiim töötas kogu nädalavahetuse, esmaspäeva hommikuni välja, mil Tyler pidi kohtusse ilmuma. Talle esitati süüdistus, võimaluseta kautsjoni vastu vabadusse pääseda.

Esmaspäeva õhtupoolikul koputas Erika Yale'i kabineti uksele. Yale oli just mantlit haaramas, et lahkuda.

„Tulete klaasikesele? Olete selle ära teeninud. Esimese ringi teen mina välja,” lausus Yale heatujuliselt.

„Lugesin just Jason Tyleri pressiteadet,” ütles Erika. „Te jätiste skeleti leidmise välja.”

„Ma ei taha varjutada meie kaasust Tyleri vastu ja teie leidu arvesse võttes on see väga ammune juhtum. Sel pole Tyleriga mingit pistmist. Õnneks ei ole see meie probleem. See anti ühele mõrvajuurdlusmeeskonnale üle.”

Ta ajas mantli selga ning läks ukse kõrval asuva failikapi juurde, mille kohal oli kahepoolse teibiga seinale kinnitatud väike peegel, ja tõmbas kammiga läbi sõnakuulmatu punase juuksepehmaka.

Erika teadis, et Yale ei ole kalk, vaid lihtsalt realistlik.

„Lähme siis klaasikesele?” küsis Yale Erika poole pöördudes.

„Täna kutsumast, aga mina ei tule. Olen omadega täiesti läbi. Lähen vist lihtsalt koju,” lausus Erika.

„Selge värk. Tubli töö!” kiitis Yale, patsutades Erikat uksest väljudes õlale.

Erika naasis oma Forest Hillis asuvasse korterisse ja käis duši all. Kui ta, lina ümber, vannitoast väljus, oli õhtu hall ja sünge ning läbi terrassiakna oli näha, et tema väikese aialapi kohal oli udu. Ta tõmbas kardinad ette, lülitas teleka sisse ja istus diivanile.

Järgmise paari tunni jooksul kummitas skelett teda unenägudes. Ta silme ette kerkisid taas pildid hetkest, kui ta oli viimase kilekihi eemaldanud ning nägi paari pika juuksesalguga koljut ja peenikest rihma ümber selgroo ...

Ta ärkas telefonihelina peale.

„Tere, Erika. Isaac siin,” kostis mahe mehehäääl. „Oled sa hõivatud?”

Pärast seda, kui Erika Londonisse kolis, oli kohtupatoloog Isaac Strongist saanud tema sõber ja usaldusväärne kolleeg.

„Ei. Vaatan mingit filmi,” vastas Erika. Ta hõõrus silmi ja ekraan ilmus taas fookusesse. „Sarah Jessica Parker ja Bette Midler on luudade seljas, nende järel üks teine nõid tolmuimejal.”

„Aa, „Hocus Pocus”. Kas tõesti on juba jälle *halloween*?”

„Minul on see siin Forest Hillis esimene. Võttes arvesse, et ma elan esimesel korrusel, võin vist sattuda kommipommijate küüsi,” arvas Erika ja tõmbas vaba käega räti peast ning avastas, et juuksed on peaaegu kuivad.

Isaac vaikis. „Ma helistasin tegelikult asja pärast. See puudutab inimjäänuseid, mille sa reede õhtul Hayesi karjäärist leidsid.”

Erika kangestus, rätt käes. „Mis nendega on?”

„Mind kutsuti laupäeva hommikul erakorralisele lahangule ja kui seal ühele poole sain, nägin neid ja dokumentidel sinu nime, seega heitsin pilgu.”